

[Pia Kjærsgaard]

Men alene en genindførelse af løn i EFG-basisåret vil koste samfundet 1,6 mia kr., og det kunne da være interessant at få oplyst fra SF, hvor man vil skaffe de penge fra. Det er altså urealistisk at tænke sig dette forslag gennemført, og fremskridtspartiet afviser beslutningsforslag nr. B 104.

Det andet beslutningsforslag er på samme måde som det førnævnte komplet frit for angivelser af beløb. Men én ting ligger fast: det er endnu en forøgelse af arbejdsgivernes udgifter, man sigter imod, og er der noget, vi skal væk fra, så er det tilskud og forøgede arbejdsgiverbidrag.

I selve forslaget får SF det ikke til at hænge rigtigt sammen, når arbejdsgiverne skal pålægges afgifter for ikke at tage lærlinge. Disse bødesystemer skal ifølge SF tages i brug, hvis man undslår sig for at tage en lærling, men hvis der er praktikpladser nok, skal man ikke betale bøde eller afgift, eller hvad man nu kalder det. Så er det vel op til den enkelte arbejdsgiver at vente, til de andre har fået mættet behovet for praktikpladser, eller hvordan har man tænkt sig, at det skulle styres? Man er altså bedøvende ligeglad med, om der er et behov for lærlingepladser i virksomhederne, når man er SFer.

Hvis arbejdsløsheden kunne afskaffes ved, at man påtvang alle arbejdsgivere at tage en ekstra medarbejder, en lærling, eller alle private at tage en hushjælp, havemand, eller hvad ved jeg, så var det jo meget simpelt. Der er dog andre ting, man må tage hensyn til, for pengene vokser nu engang ikke på træerne, selv om SFs forslag mange gange er udtryk for, at det er noget, man tror.

Fremskridtspartiet mener fortsat ikke, at arbejdsløsheden afskaffes ved hjælp af tilskud og tilsvarende ordninger. Arbejdsløsheden afskaffes først, når der er færre offentlige udgifter, og når skattetrykket er blevet tilsvarende mindre.

Fremskridtspartiet afviser beslutningsforslag nr. B 105.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan såmænd godt forstå et folketing og en minister, der bliver lidt trætte af at få forslagene genfremsat. Men så længe problemerne ikke er løst, bliver vi jo nødt til at komme med nogle bud på, hvordan vi synes de kan løses, og derfor genfremsættelserne.

For det er jo helt tydeligt – det er også fremgået af ordførertalerne fra regeringspartierne – at problemerne ikke er løst.

Det er rigtigt, at der er kommet nogle flere EFG-elever i praktik, men det er lige så rigtigt, at vi stadig væk står med en mangel på 11.000–12.000 pladser. Og det er også rigtigt, som hr. Carsten Andersen sagde, at vi ikke engang ved, hvor mange der så er droppet ud af systemet undervejs.

Når jeg tænker tilbage på 1977, hvor vi vedtog den endelige lov om EFG-uddannelserne, og på 1980, hvor vi vedtog en folketingsbeslutning om ungdomsuddannelse til alle, synes jeg, at dette folketing er karakteriseret ved at have svigtet netop denne gruppe unge helt fundamentalt og kolossalt i alle de år, uanset hvilken farve regeringen har haft. Når man har gjort det, er det, fordi man er hundredet for at bruge tvangsmidler over for det hellige, almindelige erhvervsliv. Man kan bruge dem over for de unge og sige: ja, måske kan du en dag få noget arbejde. Nu har du fået et basisår, og så kan vi se, hvad der sker med dig. Men dem, der ejer/leder vores erhvervsvirksomheder, tør man ikke bruge tvang over for. Det er indholdet i den afvisning, der har fundet sted.

Jeg ved også godt, at nogle af de faglige organisationer, bl.a. Metal, har været imod forslaget, fordi Metal selvfølgelig mener, at man selv kan aftale med sine arbejdsgivere og få det antal lærepladser, der nu er brug for. Det er heller ikke Metal, der har det værst i øjeblikket. I øjeblikket er det HK, der har det værst. Og det er da et dårligt samfund, der siger: lad bare alle de unge mennesker komme ind på handelsskolerne og få et basisår; vi har ikke nogen som helst forpligtelse til at skaffe dem resten af deres uddannelse. Når de har forladt basisåret på HK, kan de gå ud og være præcis lige så dårligt stillede som dem, der går ud af 10. klasse, og samfundet er flintrende ligeglad. Derfor vores genfremsættelser.

Jeg er selvfølgelig glad for, at socialdemokratiet er blevet lidt mildere i tonen over for disse forslag, efter at det ikke er i regering mere. Men jeg er skuffet over, at der ikke er mere vilje til at tage fat på et så fundamentalt problem som spørgsmålet om, hvorvidt vi vil opfylde vores egen beslutning fra 1980 eller ej. Men det vil flertallet altså ikke –